

Goede anekdotes zet je niet op sterk water, maar verzamel je in een boek. Rob Geus deed het door zijn eigen biografie – *De echte Geus* – te schrijven. Tijd voor het ware verhaal achter sommige onbegrepen zaken uit zijn carrière. En een unieke kans om af te rekenen met alle vooroordelen en geruchten die over hem de ronde doen. “Ik heb weleens het idee dat mensen denken dat ik thuis ingeseald op de bank zit.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

‘Ik zat met een rietje in m’n mond te janken’

Restaurateur
en tv-presentator
Rob Geus

Waarom nu een autobiografie? “Ik ben een boek gaan schrijven in coronatijd.

Mijn restaurant ging dicht en ik had weinig presentaties in het land. Je kunt dan twee dingen doen: of de hele dag uit het raam kijken, of je laptop erbij pakken en lekker gaan tikken. In mijn achterhoofd had ik altijd al het idee mijn belevenissen ooit eens op papier te zetten, omdat veel dingen nooit zijn begrepen. Mensen weten dat ik een apart figuur ben, iemand die het een en ander te vertellen heeft. Na een paar weken had ik de eerste hoofdstukken af, na een maandje of acht het complete boek. Mijn fietsongeluk, de in scène gezette momenten in het programma *Jouw vrouw, mijn vrouw*, dit was een mooie kans om eindelijk openheid van zaken te geven.”

Wat maakt jou tot zo'n, zoals je het zelf noemt, 'apart figuur'?

“Daarvoor moet je kijken naar mijn carrière, die op een ongebruikelijke manier is opgebouwd. Toen ik twintig jaar geleden werd gevraagd voor *De Smaakpolitie* op SBS6, heb ik lang getwijfeld. Ik zou daar in immers een kritische noot gaan

‘Het bloed kolkte eruit en ik kon direct niet meer praten. Ik dacht alleen maar: als ik dit überhaupt overleef, dan blijf ik sowieso zwaar invalide’

neerleggen bij collega's uit het vak. Bovendien heb ik nooit de ambitie gehad om op televisie te verschijnen en beroemd te worden. Ik schreef recepten voor bladen en dat was een prima manier om mijn kennis met een groot publiek te delen. Toch hapte ik uiteindelijk toe in de hoop het programma op termijn naar mijn eigen hand te kunnen zetten. Dat besluit heeft vele deuren voor mij geopend die anders waarschijnlijk dicht waren gebleven. Ik moet dankbaar zijn dat ik deze kans kreeg. In elk ander geval had ik vandaag de dag nog steeds als chef in de keuken gestaan.”

Door je tv-werk ontstonden ook de vooroordelen over jou. Wat is het grootste?

“Ik heb weleens het idee dat mensen denken dat ik thuis ingeseald

op de bank zit. Dat je, wanneer je bij mij thuis binnenkomt, eerst door een soort desinfectiedouche loopt voordat je de woonkamer betreedt. Nou, ik heb nieuws voor je, het is allesbehalve dat. Natuurlijk vind ik hygiëne belangrijk, maar ik heb ook een gezinnetje waarmee ik gewoon lekker leef. Ik heb totaal geen smetvrees en wijk niet veel af van de gemiddelde Nederlander.”

Maar jij bent toch de man die dagelijks zijn lapje kunstgras stofzuigt?

“Laat ik dat voor eens en altijd de wereld uit helpen: dat is niet zo. Zeven jaar geleden deed ik mee aan het programma *Jouw vrouw, mijn vrouw*, waarin ik van huis ruilde met Virginia van Eck, de toenmalige partner van Peter Jan Rens. We waren al een keer of drie eerder gevraagd, maar steeds hielden we de boot af. De producent zette echter door en verzekerde me dat ik me nergens zorgen over hoefde te maken. *We maken al jaren programma's met je en voor je vrouw is het ook leuk om op deze manier haar tv-debuut te maken*, zeiden ze.”

Dat kwam helemaal goed dus?

“Met die insteek zijn we uiteindelijk toch overstag gegaan. Tijdens de opnames kreeg ik al snel de vraag of we niet iets geks konden bedenken, waarvan Virginia direct zou denken: mijn god, moet dat? Op die manier kwamen we op dat stofzuigen van het kunstgras, waarbij ik onder een afdakje een beetje moest gaan zitten chillen, terwijl zij ermee aan de slag ging. Toen de voice-over uiteindelijk

ook nog beweerde dat ik dit dagelijks deed, voelden we ons enorm genaaid. Kijkers dachten: die gozer is helemaal gestoord. Het ging echt een eigen leven leiden. Die bewuste aflevering is overigens wel de best bekeken ooit. 2,1 miljoen, de kijkcijfers gingen door het dak! Maar ja, wat wil je als je een extreem schoon en een extreem smerig persoon met elkaar gaat mixen.”

Wat je altijd bewust uit de publiciteit hebt gehouden, is je ernstige fietsongeluk in Spanje. Waarom hield je dat verborgen?

“Dat weet ik eigenlijk niet. Dat voelde beter. Nu voelt het goed om het van me af te schrijven en andere mensen die met een vergelijkbaar probleem rondlopen te kunnen helpen. Misschien hebben ze er iets aan. Zo'n vier à vijf jaar ben ik door een verschrikkelijke

periode gegaan door wat mij in Spanje is overkomen. Ik was 23, had net een jaar met mijn kop en recepten in *Story* gestaan en werkte nog in een verzorgings-tehuis in Rotterdam-Kralingen, toen ik tijdens een vakantie een bijna-doodervaring had. Ik was met mijn toenmalige vriendin op Tenerife, waar we mountainbikes huurden om een bergtocht te maken. Tijdens de afdaling ging ik echter keihard onderuit en knalde ik met mijn hoofd op het asfalt.”

Wat was de schade?

“Binnen de kortste keren lag ik daar in m'n korte broek, in een grote plas bloed, fiets op de rug en allemaal tanden en kiezen om me heen op het wegdek. Je moet je voorstellen dat het die dag 43 graden was en ik he-le-maal open lag. Mijn huid was van top tot teen compleet losgeraakt en mijn kin, waar ik als eerste op gevallen was, open tot aan m'n ademsappel. Het bloed kolkte eruit en ik kon direct niet meer praten. Ik was mijn oriëntatie kwijt, wist niet meer waar ik was en dacht alleen maar: als ik dit überhaupt overleef, dan ben ik sowieso zwaar invalide. Later in het ziekenhuis bleek mijn ene kaakop verbrijzeld en de ander gebroken. Was ik één centimeter hoger gevallen, dan had ik mijn schedel gebroken en was ik dood geweest.”

Je ziet er helemaal niets meer van...

“Dat komt door de vele chirurgische ingrepen die ik heb moeten ondergaan. Het is allemaal heel mooi gehecht en alleen als je goed kijkt, dan zie je op de rand van mijn kin nog een groot litteken zitten. En op sommige plekken is mijn huid wat anders van kleur. Ik sta nu weer mijn mannetje, maar destijds was ik totaal overgeleverd aan de zorg van anderen, zoals de inmiddels gepensioneerde dokter Roos van het IJsselland Ziekenhuis. Hij heeft me er echt doorheen gesleept. Toen ik daar werd binnengereden, zat ik helemaal in →

De keus van Rob Geus

Rob Geus kreeg in 2002 landelijke bekendheid door zijn medewerking aan het SBS6-programma *De Smaakpolitie*, samen met presentatrice Maureen du Toit. Hierin controleerde hij de keukens van horecagelegenheden op hygiëne en veiligheid, bij een positief rapport te belonen met een OK-sticker voor op de deur en bij een negatief oordeel te bestraffen met een T-shirt waarop stond: “Hier word ik niet vrolijk van.” Een oneliner die vanaf dat moment onlosmakelijk met hem verbonden was. Ook buiten het zicht van de camera's deelde Geus kwaliteitskeurmerken uit middels zijn eigen De Keus van Rob Geus-stickers. Op televisie volgden programma's als *Drekwerk*, *Smerige Zaken*, *Red Mijn Vakantie!* (met crimefighter Alberto Stegeman) en *Expeditie Robinson* (tweemaal als kandidaat). In 2010 opende hij zijn eigen restaurant in Maastricht, in 2017 gevolgd door een nieuwe locatie in Barendrecht. Tussen 2005 en 2021 bracht Geus drie boeken uit: een kookboek, een verzameling tips over schoonmaken en veilig werken in de keuken en een eigen biografie. Deze maand duikt hij een aantal keren op in de reallifesoap *Massa is Kassa*, waarin te zien is hoe hij de vakantieparken van Peter Gillis een upgrade geeft op het gebied van hygiëne en beleving.

de shit. Ik dacht: zoals ik er nu bij lig, ga ik nooit meer naar buiten. Ik voelde me totaal verminkt. Zusters spoten dagelijks mijn wonden schoon onder de douche, waarbij ik steeds stond te gillen als een speenvarken. Dat was zó bizar. Dit kon niet waar zijn? Maar het overkwam me toch echt.”

Welke les heb je eruit getrokken?
“Door dat ongeluk heb ik me gereëaliseerd dat je niet te ver vooruit moet denken in het leven. Door een stomme calamiteit kan het namelijk zo voorbij zijn. Maar ook: wees dankbaar voor de mensen die meteen voor je klaarstaan. Ik ben een echte controlfreak en zag er behoor-

lijk tegenop voor een langere periode te zijn overgeleverd aan de zorg van anderen, maar ik ben wel blij dat mijn ouders in die periode meteen te hulp schoten. Elke avond zat ik daar, als volwassen kerel, met een rietje in m'n mond te janken dat ik niks meer kon. Ik moest helemaal opnieuw leren

eten en kauwen en kreeg elke week mijn mond een halve centimeter verder open. Het was de hel, echt waar.”

Sta je sindsdien anders in het leven?

“Ik ga vol voor mijn doelen en ga bepaalde zaken juist bewust uit de weg. Zo ben ik voor het goede doel

‘Ik moest helemaal opnieuw leren eten en kauwen en kreeg elke week mijn mond een halve centimeter verder open’

eens gevraagd om Alpe d’Huez te beklimmen, maar van de angst om weer een klap te maken bij het afdalen van grote hoogtes kom ik nooit meer af. Omhoog gaat nog wel, maar je moet altijd weer een keer naar beneden. Dat aanbod heb ik dus afgeslagen. Ik zou me daar dan zo druk maken dat ik überhaupt niet meer kon fietsen. Dat heb ik er wel aan overgehouden.”

In een tv-programma als Red Mijn Vakantie! zocht je op een andere manier wel bewust het gevaar op.

“Ik ben geen mannetje dat bewust altijd het randje opzoekt, ik probeer confrontaties juist te vermijden. Toen ik, na het wat veiligere *De Smaakpolitie*, aan deze klus begon, had ik geen idee dat bedreigingen uiteindelijk ook het gevolg van ons werk zouden kunnen zijn. We hielpen gedupeerde vakantiegangers en daarvoor wilde ik geen half werk leveren. Daarin wilde ik ver gaan, zeker omdat je op een bepaald moment met een zekere dosis adrenaline een complex of bedrijf binnentapt om te bemiddelen. Ik had een goed team om me heen verzameld, met jongens die mij een beetje in de gaten hielden. Omdat ik hen blind kon vertrouwen, durfde ik sneller een stap naar voren te zetten bij confrontaties. Dat is een leerschool en naargelang je er meer meemaakt, word je er steeds beter in.”

Ben je nooit bang geweest?

“Gek genoeg kwam de angst bij mij vaak pas later, wanneer we met z’n allen terugkwamen in het hotel en een nabespreking hielden over

wat we hadden meegemaakt. Dan zet je alles pas op een rijtje en moet je soms toegeven zo nu en dan te veel risico te hebben genomen. In de laatste seizoenen draaiden we met een zogenoemde dubbele tape, zodat we altijd reservemateriaal achter de hand hadden wanneer iemand de opnames opeiste. Lering was getrokken uit eerdere seizoenen waarin we soms een tape moesten afstaan en we de volgende dag helemaal opnieuw konden beginnen. Je wilt dat natuurlijk te allen tijde voorkomen, maar op een gegeven moment denk je ook: fuck it. Ik ga er maar gewoon in mee, want ik wil de stagiaires die ik bij me heb geen trauma laten oplopen omdat ik mijn poot stijf houd. Dat zijn meestal van die jonge meiden die net van school komen en zoiets nog nooit hebben meegemaakt. Je kunt er inderdaad je bedenkingen bij hebben of dat dan wel de juiste mensen zijn voor dat soort confronterende scènes.”

Wat is het smerigste wat je voor televisie hebt gedaan?

Voor *Drekwerk* kwam ik op de meest bizarre plekken, zonder dat ik van tevoren wist waar ik naartoe zou gaan. Zo heb ik in het riool gestaan, in een crematorium en bij een stierenkwekerij. Bij die laatste locatie kreeg ik de opdracht om vlak voor de ejaculatie razendsnel een koker om een stierenpenis te doen, zodat daarin al het sperma werd opgevangen. Zodra de stier op zijn kunstkoe sprong, moest ik er direct onder duiken om die koker om zijn enorme geval te doen en alles op te vangen. Was ik daarin te traag, dan was er een →

grote kans dat ikzelf van top tot teen ondergespoten zou worden. Ik zat amper of ik hoorde een grote knal en zag die grote bezemsteel voor m'n neus heen en weer slingeren. Dat ding ging echt alle kanten op. Helaas was ik net een fractie te laat en zag ik het stierensperma van alle kanten op me afkomen. Voor ik het wist zat het al op m'n schouder. Even later moest ik het sperma, tot aan m'n schouder achter erin, insemineren in een koe. Man, man, man! Daar word ik niet vrolijk van!"

Zijn er ook items afgekeurd voor uitzending?

"Eentje. Bij een zwembad in een huis moest ik eens een gangbang begeleiden, door in een vreemd pak steeds een confetikanon af te schieten wanneer een oudere vent klaarkwam. SBS vond dat te heftig om uit te zenden. Bizar, hè. Kun je nagaan hoe die aflevering was. Ik durf er een goede fles champagne om te verwedden dat, als je 'm nu alsnog op de buis zou brengen, je met gemak 1,5 miljoen kijkers trekt. Het zou enorm scoren, omdat de kijker net zo verbaasd zal zijn als ikzelf destijds. Dat kun je heel duidelijk van mijn gezicht aflezen. Ik was echt in shock dat zulke dingen gebeuren, elk weekend weer, met zoveel hoeveelheden geld die erin omgaan."

Behalve voor televisie ben je ook nog steeds werkzaam in de horeca. In Barendrecht bestier je je eigen restaurant, De Wensboom, waar je beschikt over een bijzonder personeelsbestand...

"Ik werk samen met mensen die een afstand hebben tot de arbeidsmarkt en daardoor, over het algemeen, minder snel een kans krijgen. Dat ligt heel breed. Van personen met autisme, tot reuma, doofheid of een laag denkniveau. Ik beschik over een heel mooie mix van collega's die ik op hun beurt belangrijk maak. Nederland doet te weinig voor deze groep, maar hier krijgen ze de mogelijkheden die ergens anders onmogelijk

lijkt zijn. Al jaren train en onderwijs ik dit soort mensen en nu heb ik mijn eigen plek om hen nog meer handvatten te bieden."

Wat heeft dat je gebracht?

"Dankbaarheid en waardering. Ik ben inmiddels zo'n vier jaar open en het loopt zo goed dat ik van plan ben uit te breiden met een extra locatie. Klanten vinden het mooi en het concept klopt gewoon. Neem bijvoorbeeld Georgio, die samen met zijn moeder bij mij kwam solliciteren. *Kun je wat met mijn zoon*, vroeg zijn moeder. Dat vond ik zo'n rare vraag. Helemaal omdat hij er gewoon bij zat. Ik keek Georgio aan en zag niet alleen iemand met een beperking, maar ook een verzorgde jongen met een droom: het draaien van een eigen bar. Drie maanden later beschikte ik met hem over de strakste bar van het land. Zijn autisme is ook zijn kracht, want elk glas en elke fles staat altijd keurig netjes op z'n plek. Voordat hij hier aan de slag ging, was Georgio heel erg in zichzelf gekeerd en trok hij zich dagelijks terug op zijn kamertje. Nu is hij een sociale jongen die met iedereen een praatje maakt en verkering heeft met een meisje dat bij mij werkt. Dat op zo'n manier het leven van zo'n jongen, zowel thuis als op het werk, een geheel andere wending krijgt, is ontzettend mooi om te zien."

Zou een tv-programma met gehandicapten, zoals Johnny de Mol en Gordon maakten, niets voor jou zijn?

"Ik heb er onlangs met een producent over gesproken en die lijkt er wel iets in te zien. Mocht een zender erin geloven, en die gesprekken voeren we op dit moment, dan zou het zomaar eens kunnen dat we er nog dit jaar mee gaan komen. Als het niet lukt, is het ook goed. Ik ben dit project niet gestart om koste wat kost op televisie te brengen, maar meer omdat het goed voelt en ik er mijn hele hart en ziel in kwijt kan." ←

'Ik zag het stierensperma van alle kanten op me afkomen. Even later moest ik het insemineren in een koe. Man, man, man! Daar word ik niet vrolijk van!'

